

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Ing. N. P.**

zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem
sídlem Konviktská 291/24, 110 00 Praha 1

proti

žalovaném **Rozhodčí orgán Oborové zdravotní pojišťovny zaměstnanců bank,**
u: **pojišťoven a stavebnictví, IČO 47114321**
sídlem Roškotova 1225/1, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018 č. j. RO - 501/VRAT/00001/2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018 č. j. RO - 501/VRAT/00001/2018 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342,- Kč do rukou jejího zástupce, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

- (1) Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018 č. j. RO - 501/VRAT/00001/2018 (dále též „*napadené rozhodnutí*“). Žalobkyně rekapituluje, že dne 10. 5. 2018 podala žádost o vrácení

pojistného na veřejném zdravotním pojištění ve výši 7 911,- Kč a penále ve výši 281,- Kč, které zaplatila z titulu samoplátce za období od 1. 11. 2017 do 31. 3. 2018. Žádost žalobkyně byla zamítnuta rozhodnutím Oborové zdravotní pojišťovny zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví (dále též „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 10. 7. 2018 č. j. OZP-2018-01368208 (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo poté zamítnuto napadeným rozhodnutím, které bylo podle obsahu správního spisu doručeno žalobkyni dne 11. 9. 2018 prostřednictvím jejího zástupce, přičemž žaloba proti napadenému rozhodnutí byla k městskému soudu podána dne 26. 9. 2018, tj. včas ve dvouměsíční zákonné lhůtě.

- (2) Žalobkyně v rámci žaloby kromě zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného požaduje rovněž přiznání nároku na náhradu nákladů tohoto soudního řízení.

II. Žalobní bod

- (3) Argumentaci žalobkyně lze shrnout do tohoto *žalobního bodu*:
- (4) Napadené rozhodnutí žalovaného je podle žalobkyně nezákonné a došlo jím k porušení zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZP“), zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPVZP“), zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Podle žalobkyně žalovaný nesprávně posoudil věc z hlediska právního i z hlediska skutkového stavu. Žalobkyně nesouhlasí se žalovaným zejména v souvislosti s jeho výkladem ust. § 5 písm. a) ZVZP, ust. § 3b ZPVZP a ust. § 6 ZDP.
- (5) Žalobkyně předně rozvedla, že podle ust. § 5 písm. a) ZVZP *je pojištěnec plátcem pojistného, pokud je zaměstnancem; za zaměstnance se pro účely zdravotního pojištění považuje fyzická osoba, které plynou nebo by měly plynout příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu. Zvláštním právním předpisem je ust. § 6 ZDP, podle jehož odstavce 1 jsou příjmy ze závislé činnosti mj. c) odměny člena orgánu právnické osoby; d) příjmy plynoucí v souvislosti se současným, budoucím nebo dřívějším výkonem činnosti, ze které plynou příjmy podle písmen a) až c), bez ohledu na to, zda plynou od plátce, u kterého poplatník vykonává činnost, ze které plyne příjem ze závislé činnosti, nebo od plátce, u kterého poplatník tuto činnost nevykonává.* Podle žalobkyně je z uvedeného patrné, že ZVZP v ust. § 5 písm. a) nedefinuje zaměstnance pro účely veřejného zdravotního pojištění v návaznosti na existenci a trvání pracovněprávního poměru, ale s ohledem na to, zda dané osobě plynou či neplynou zdanitelné příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu, tj. podle ust. § 6 ZDP.
- (6) Žalobkyně zdůraznila, že v období od 1. 11. 2017 do 30. 4. 2018 (tzn. již po skončení jejího pracovního poměru u bývalého zaměstnavatele) jí bývalý zaměstnavatel, jehož členkou představenstva do 31. 10. 2017 byla, vyplácel z titulu zákazu konkurence finanční kompenzaci ve výši průměrného měsíčního výdělku. Z této peněžité kompenzace bývalý zaměstnavatel podle zákona za žalobkyni odvedl pojistné na veřejné zdravotní pojištění, jelikož tato kompenzace představovala zdanitelné plnění ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP, tj. příjem ze závislé činnosti. Z důvodu, že žalobkyně v předmětné době měla příjem ze závislé činnosti ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP, mělo na ni tedy být ze strany

žalovaného nahlíženo jako na zaměstnankyni ve smyslu ust. § 5 písm. a) ZVZP, nikoli jako na osobu bez zdanitelných příjmů, která má povinnost platit zdravotní pojištění jako samoplátce [a to podle ust. § 3b ZPVZP a § 5 písm. c) ZVZP]. Není podstatné, zda žalobkyně stále byla v pracovněprávním poměru se svým bývalým zaměstnavatelem a zda tento poměr nadále existoval i v období od 1. 11. 2017 do 30. 4. 2018, rozhodné je, že žalobkyně v předmětné době pobírala od bývalého zaměstnavatele zdanitelné příjmy ze závislé činnosti, z nichž bylo pojistné odvedeno. K těmto nesporným skutečnostem však žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, nepřihlédl, a vycházel výhradně z toho, že žalobkyně byla ke dni 31. 10. 2017 odvolána z funkce členky představenstva svého bývalého zaměstnavatele a přestala u něho být zaměstnána ve smyslu pracovního práva. Bez ohledu na to, že bývalý zaměstnavatel za žalobkyni za období od 1. 11. 2017 do 30. 4. 2018 odvedl zákonné pojistné na veřejné zdravotní pojištění z vyplácené kompenzace (z příjmu ze závislé činnosti), žalovaný uzavřel, že žalobkyně nebyla v této časové periodě zaměstnancem ve smyslu ust. § 5 písm. a) ZVZP a byla tedy osobou bez zdanitelných příjmů, která je povinna si hradit zákonné pojistné sama.

- (7) Žalobkyně shrnula, že pokud v předmětném období pobírala zdanitelné příjmy ze závislé činnosti, podléhající odvodu pojistného, nemohla být zároveň osobou bez zdanitelných příjmů. Žalobkyně zcela neodůvodněně za předmětné období zaplatila pojistné na veřejné zdravotní pojištění podruhé jako samoplátce, ačkoli toto zákonné pojistné za dané období již odvedl její bývalý zaměstnavatel z jejího zdanitelného příjmu ze závislé činnosti, tj. z finanční kompenzace plynoucí z konkurenční doložky. Pojistné, které žalobkyně za dané období zaplatila jako samoplátce, tedy mělo být žalobkyni vráceno, a to včetně penále; žalobkyně byla v inkriminované době pojišťovnou zcela neadekvátně evidována jako samoplátce a jako osoba s dluhem na pojistném na veřejném zdravotním pojištění, ačkoli toto pojistné za ni v daném období uhradil bývalý zaměstnavatel. Právní závěry žalovaného jsou nelogické a popírají smysl zákonné úpravy i veřejný zájem. Příjmy ze závislé činnosti, které měly charakter kompenzace z důvodu zákazu konkurence, byly zdanitelné a podléhaly odvodu pojistného a na žalobkyni tedy nelze aplikovat ust. § 3b ZPVZP o *osobě bez zdanitelných příjmů*.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

- (8) Podle vyjádření žalovaného k žalobě je v dané věci rozhodné, zda žalobkyně byla v období od 1. 11. 2017 do 30. 4. 2018 zaměstnancem podle ust. § 5 písm. a) ZVZP. Žalovaný je toho názoru, že tomu tak nebylo, jelikož pro posouzení toho, zda je pojištěnec pro účely veřejného zdravotního pojištění zaměstnancem, je rozhodný okamžik výplaty příjmu. Pokud byl tento příjem pojištěnci zaúčtován až po skončení zaměstnání, nelze jej považovat za příjem ze závislé činnosti, a pojištěnec se tak nemůže znovu stát zaměstnancem ve smyslu ust. § 5 písm. a) ZVZP. Výkon funkce žalobkyně byl ukončen ke dni 31. 10. 2017, a ačkoli jí byl v následném období až do 30. 4. 2018 vyplácen příjem z konkurenční doložky, nestala se žalobkyně z tohoto titulu opět zaměstnancem ve smyslu ust. § 5 písm. a) ZVZP. Žalobkyně se v této souvislosti zmínila i o ust. § 6 ZPVZ, které hovoří o „*bývalém zaměstnanci*“ a také ust. § 8 odst. 2 písm. i) ZVZP, které jednoznačně stanoví, že za den ukončení zaměstnání se považuje den skončení výkonu funkce. Z důvodu, že žalobkyně neměla v rozhodném období od 1. 11. 2017 do 30. 4. 2018 jiné zaměstnání a příjem ze závislé činnosti a nebyla ani osobou, za kterou by pojistné platil stát, byla adekvátně zařazena do evidence osob bez zdanitelných příjmů, které jsou

povinny hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění jako samoplátci. Závěry správního orgánu prvního stupně jsou tedy správné a žádost žalobkyně o vrácení přeplatku pojistného, které za období od 1. 11. 2017 do 30. 4. 2018 uhradila jako samoplátce, včetně penále byla zákonným postupem zamítnuta. Žalobkyně v předmětném období nebyla v postavení zaměstnance pro účely zdravotního pojištění. Finanční plnění, které žalobkyně v daném období inkasovala na základě konkurenční doložky, nebylo z důvodu ukončení zaměstnání ke dni 31. 10. 2017 příjmem ze závislé činnosti, neboť žalobkyně již žádnou činnost pro bývalého zaměstnavatele nevykonávala.

- (9) Žalovaný též konstatoval, že zákonný pojem *osoba bez zdanitelných příjmů* může být v některých případech zavádějící, neboť existují osoby se zdanitelnými příjmy (např. z nájmu), které však ve smyslu ust. § 3b ZPVZP vystupují jako osoby bez zdanitelných příjmů. Žalovaný se odvolal také na blíže nespecifikované stanovisko Ministerstva zdravotnictví, podle něhož *příjem vyplývající z konkurenční doložky je příjmem, který zaměstnavatel vyplácí bývalému zaměstnanci po skončení zaměstnání. Pojištěnec, který po skončení zaměstnání není zaměstnancem jiného zaměstnavatele, který by splnil podmínky dle sjednané konkurenční doložky, ani není osobou, za kterou je plátcem pojistného stát, a ani není osobou samostatně výdělečně činnou, je povinen platit pojistné jako osoba bez zdanitelných příjmů. Je tomu tak i v případě, kdy je současně s tím odváděno pojistné z příjmu po skončení zaměstnání. Přitom výše tohoto příjmu, resp. odvodu na zdravotní pojištění, není rozhodující.*
- (10) V replice k vyjádření žalovaného setrvala žalobkyně na své žalobní argumentaci a podotkla, že příjmy z nájmu sice jsou zdanitelnými příjmy ve smyslu ZDP (viz ust. § 9 ZDP), nicméně se nejedná o příjmy, které by podléhaly odvodu na veřejném zdravotním pojištění. Žalobkyně také dodala, že stanovisko Ministerstva zdravotnictví, kterým argumentuje žalovaný, není závazným právním předpisem.

IV. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

- (11) Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:
- (12) V období od 1. 1. 2014 byla žalobkyně evidována jako zaměstnankyně (od 30. 6. 2014 vykonávala funkci členky představenstva svého zaměstnavatele). Dne 6. 4. 2018 zaměstnavatel (v této době již z pracovněprávního hlediska bývalý) správnímu orgánu prvního stupně doručil oznámení o ukončení zaměstnání žalobkyně ke dni 31. 10. 2017. Správní orgán prvního stupně žalobkyni následně dne 25. 4. 2018 vyrozuměl, že z důvodu ukončení jejího zaměstnání ke dni 31. 10. 2017 je žalobkyně od 1. 11. 2017 evidována v kategorii pojištěnců jako osoba bez zdanitelného příjmu a musí tedy pojistné na veřejné zdravotní pojištění odvést jako samoplátce. Žalobkyni měla za období od 1. 11. 2017 do 31. 3. 2018 vzniknout platební povinnost ve výši 7 911,- Kč. K datu 25. 4. 2018 bylo vyčísleno i penále z dlužného pojistného ve výši 281,- Kč. Žalobkyně tuto požadovanou částku uhradila dne 2. 5. 2018; podle svého tvrzení tak učinila z opatrnosti, aby se vyhnula případnému exekučnímu postihu.
- (13) Sdělením ze dne 4. 5. 2018 žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas s tím, že byla ve vztahu k období od 1. 11. 2017 do 31. 3. 2018 zařazena do kategorie samoplátců a požádala o vrácení uhrazeného pojistného ve výši 7 911,- Kč včetně penále. Žádost byla správnímu orgánu prvního stupně doručena dne 10. 5. 2018. Sdělením ze dne 21. 5. 2018 správní orgán prvního stupně žalobkyni písemně oznámil, že ve věci sporného případu vrácení přeplatku

na pojistném a penále bylo zahájeno správní řízení. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobkyni doručeno dne 30. 5. 2018.

- (14) V návaznosti na žádost správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 5. 2018 sdělil bývalý zaměstnavatel žalobkyně přípisem ze dne 6. 6. 2018, že žalobkyně byla do 31. 10. 2017 členkou představenstva tohoto bývalého zaměstnavatele a pobírala odměnu za výkon této funkce. S účinností od 1. 11. 2017 byla žalobkyně podle obsahu přípisu odvolána z funkce člena představenstva a v souladu s tím bylo správnímu orgánu prvního stupně odesláno oznámení o ukončení jejího zaměstnání ke dni 31. 10. 2017. Po dobu 6 měsíců od odvolání z funkce členky představenstva, tj. od 1. 11. 2017 do 30. 4. 2018, byla žalobkyni ze strany bývalého zaměstnavatele vyplácena kompenzace z důvodu zákazu konkurence. Tato finanční kompenzace byla žalobkyni vyplácena na základě smlouvy o výkonu funkce ze dne 30. 6. 2014, kterou byla žalobkyně instalována do funkce členky představenstva.
- (15) V rámci svých vyjádření ze dne 7. 6. 2018, resp. 25. 6. 2018, žalobkyně doložila rozhodnutí o odvolání z funkce členky představenstva, část smlouvy o výkonu funkce týkající se konkurenční doložky a související finanční kompenzace, jakož i výplatní pásky za období od listopadu 2017 až do dubna 2018. Žalobkyně namítla, že finanční kompenzace vyplácená bývalým zaměstnavatelem po zániku funkce členky představenstva je příjmem ze závislé činnosti, z něhož bylo prostřednictvím bývalého zaměstnavatele odvedeno zdravotní pojištění. Z výplatních pásek, které jsou součástí správního spisu, je zřejmé, že daný příjem byl řádně daněn a byly z něho také prováděny odvody na zdravotní a sociální pojištění. Konkurenční doložka byla sjednána ve smlouvě o výkonu funkce ze dne 30. 6. 2014.
- (16) Žádost žalobkyně o vrácení přeplatku pojistného ve výši 7 911,- Kč včetně penále byla zamítnuta prvoinstančním rozhodnutím, které bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 10. 7. 2018. Dne 13. 7. 2018, tedy v zákonné lhůtě, žalobkyně podala proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání. Odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 11. 9. 2018. Obě dotčená správní rozhodnutí co do jejich odůvodnění obsahově korespondují s výše popsanou argumentací žalovaného z vyjádření k podané žalobě (viz body 8. a 9. tohoto odůvodnění).

V. Soudní přezkum

- (17) Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
- (18) Podle ust. § 2 odst. 2 ZVZP *[z]aměstnavatelem se pro účely zdravotního pojištění rozumí právnická nebo fyzická osoba, která je plátcem příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků podle zvláštního právního předpisu (podle ust. § 6 ZDP, pozn. městského soudu), zaměstnává zaměstnance a má sídlo nebo trvalý pobyt na území České republiky, jakož i organizační složka státu. Odst. 3 stanoví, že [z]aměstnáním se pro účely zdravotního pojištění rozumí činnost zaměstnance [§ 5 písm. a)], ze které mu plynou od zaměstnavatele příjmy ze závislé činnosti a funkčních požitků zdaňované podle zvláštního právního předpisu (podle ust. § 6 ZDP).*
- (19) Podle ust. § 5 písm. a) ZVZP *[p]ojištěnec je plátcem pojistného, pokud a) je zaměstnancem; za zaměstnance se pro účely zdravotního pojištění považuje fyzická osoba, které plynou nebo by měly plynout příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu (tj. podle ust. § 6 ZDP).* Následně jsou stanoveny výjimky z tohoto pravidla, které se na případ žalobkyně

nevztahují. Podle písm. c) tohoto ustanovení je pojištěnec plátcem pojistného i tehdy, jestliže má na území České republiky trvalý pobyt, avšak není uveden pod předchozími písmeny a není za něj plátcem pojistného stát, pokud uvedené skutečnosti trvají po celý kalendářní měsíc.

- (20) Podle ust. § 6 ZVZP [z]aměstnavatel je plátcem části pojistného za své zaměstnance s výjimkou zaměstnanců, kteří postupují podle § 8 odst. 4. Zaměstnavatel je plátcem části pojistného z příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků podle zvláštního právního předpisu zúčtovaných bývalému zaměstnanci po skončení zaměstnání.
- (21) Ust. § 7 ZVZP hovoří o případech, kdy je plátcem pojistného na veřejné zdravotní pojištění za pojištěnce stát. Toto ustanovení nelze na případ žalobkyně aplikovat; žalobkyně nebyla v předmětné době pojištěnkou, za kterou by měl platit pojistné stát.
- (22) Podle ust. § 8 odst. 2 písm. i) ZVZP [p]ovinnost zaměstnavatele platit část pojistného za své zaměstnance vzniká dnem nástupu zaměstnance do zaměstnání (§ 2 odst. 3) a zaniká dnem skončení zaměstnání, s výjimkami stanovenými v § 6. Za den nástupu zaměstnance do zaměstnání se považuje u fyzických osob, které nejsou uvedeny v písmenech e) až h), které byly jmenovány nebo zvoleny do funkce a jejich jmenováním nevznikl pracovní nebo služební poměr, den nástupu do funkce, a za den ukončení zaměstnání se považuje den skončení výkonu funkce.
- (23) Podle ust. § 9 odst. 1 ZVZP [v]ýši pojistného, penále a způsob jejich placení stanoví zvláštní zákon. Podle odst. 2 [p]ojistné za zaměstnance hradí z jedné třetiny zaměstnanec, ze dvou třetin zaměstnavatel. Zaměstnavatel pak podle ust. § 5 odst. 1 ZPVZP odvádí část pojistného, které je povinen hradit za svého zaměstnance a současně má povinnost odvést i část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance.
- (24) Podle ust. § 10 odst. 1 písm. i) ZVZP [z]aměstnavatel je povinen nejpozději do osmi dnů od vzniku skutečnosti, která se oznamuje, provést u příslušné zdravotní pojišťovny oznámení o: a) nástupu zaměstnance do zaměstnání (§ 2 odst. 3) a jeho ukončení; jde-li o pojištěnce podle § 2 odst. 1 písm. b), oznamuje též tuto skutečnost.
- (25) Podle ust. § 3 odst. 1 ZDP [p]ředmětem daně z příjmů fyzických osob jsou a) příjmy ze závislé činnosti (§ 6), b) příjmy ze samostatné činnosti (§ 7), c) příjmy z kapitálového majetku (§ 8), d) příjmy z nájmu (§ 9), e) ostatní příjmy (§ 10).
- (26) Podle ust. § 6 odst. 1 ZDP [p]říjmy ze závislé činnosti jsou mj. c) odměny 1. člena orgánu právnické osoby, 2. likvidátora, d) příjmy plynoucí v souvislosti se současným, budoucím nebo dřívějším výkonem činnosti, ze které plynou příjmy podle písmen a) až c), bez ohledu na to, zda plynou od plátce, u kterého poplatník vykonává činnost, ze které plyne příjem ze závislé činnosti, nebo od plátce, u kterého poplatník tuto činnost nevykonává. Podle ust. § 6 odst. 2 věty první ZDP [p]oplatník s příjmy ze závislé činnosti je dále označen jako „zaměstnanec“, plátce příjmu jako „zaměstnavatel“.
- (27) Podle ust. § 3 odst. 1 ZPVZP [v]yměřovacím základem zaměstnance je úhrn příjmů ze závislé činnosti, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudců, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval

v souvislosti se zaměstnáním. Zúčtovaným příjmem se pro účely věty první rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, popřípadě připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance.

- (28) Podle ust. § 3b ZPVZP [v]yměřovacím základem u osoby, která po celý kalendářní měsíc nemá příjmy ze zaměstnání, ze samostatné výdělečné činnosti a není za ni plátcem pojistného stát (osoba bez zdanitelných příjmů) je minimální mzda.
- (29) Podle ust. § 13 ZPVZP [m]á-li pojištěnec současně více příjmů podle § 3 (příjmy ze závislé činnosti, pozn. městského soudu) nebo § 3a (příjmy osoby samostatně výdělečně činné, pozn. městského soudu), odvádí pojistné ze všech těchto příjmů.
- (30) Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu [s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
- (31) Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu [p]okud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
- (32) Před vlastním meritorním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) nemusí správní soudy nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a celkovým smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Správní soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43 či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
- (33) Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalovaný i žalobkyně v poskytnuté lhůtě vyjádřili souhlas s rozhodnutím městského soudu bez nařízení jednání, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
- (34) Po seznámení se s dotčenými správními rozhodnutími a správním spisem a po zhodnocení všech právně i skutkově relevantních skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
- (35) Předně městský soud podotýká, že dotčená právní úprava ZVZP pro účely veřejného zdravotního pojištění nedefinuje pojmy *zaměstnání*, *zaměstnanec* a *zaměstnavatel* primárně podle toho, zda mezi *zaměstnancem* a *zaměstnavatelem* v rozhodném časovém období existoval a trval pracovněprávní poměr, nýbrž s ohledem na to, zda danému *zaměstnanci*

[pojištění podle ust. § 5 písm. a) ZVZP] v předmětném období od jeho *zaměstnavatele* (nerozhodno, zda dřívějšího, stávajícího či budoucího) plynuly či neplynuly zdanitelné příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu, konkrétně podle ust. § 6 ZDP [srov ust. § 2 odst. 2, 3 a ust. § 5 písm. a) ZVZP, která na ust. § 6 ZDP v ohledu zákonných definic *zaměstnavatele*, *zaměstnání* a *zaměstnance* pro účely veřejného zdravotního pojištění přímo odkazují jako na speciální normu].

- (36) Za *zaměstnání* se pro účely zdravotního pojištění (§ 2 odst. 3 ZVZP) pokládá taková *činnost zaměstnance*, ze které mu plynou od *zaměstnavatele* příjmy ze závislé činnosti a funkčních požitků zdaňované podle ust. § 6 ZDP. Městský soud z tohoto důvodu zastává názor, že takovou *činností zaměstnance* [který je pro účely veřejného zdravotního pojištění definován v ust. § 5 písm. a) ZVZP opět s odkazem na ust. § 6 ZDP] je i plnění pokynů *zaměstnavatele* plynoucích z konkurenční doložky; ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP je totiž *zaměstnanec* za plnění těchto pokynů *zaměstnavatelem* finančně odměňován zdanitelným příjmem ze závislé činnosti podléhajícím odvodu na pojistném a v zásadě tak stále vykonává *zaměstnání* ve smyslu ust. § 2 odst. 3 ZVZP. Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že finanční plnění z konkurenční doložky již z důvodu ukončení výkonu funkce žalobkyně nemohlo být příjmem ze závislé činnosti, neboť žalobkyně již v předmětném období žádnou závislou činnost pro dřívějšího *zaměstnavatele* nevykonávala. Je tomu právě naopak, jelikož žalobkyně plnila pokyny svého dřívějšího *zaměstnavatele* vyplývající z konkurenční doložky a byla jím za to odměňována ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP. Pokud by byla tato argumentace žalovaného aprobována, nemohla by finanční kompenzace z konkurenční doložky představovat ani zdanitelný příjem, neboť kompenzaci z konkurenční doložky by v návaznosti na výklad žalovaného nebylo možno subsumovat pod žádný ze zdanitelných příjmů vyjmenovaných v ust. § 3 odst. 1 ZDP. Pokud by však finanční kompenzace z konkurenční doložky nepředstavovala příjem ze závislé činnosti podle ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP, vzniká otázka, o jaký jiný zdanitelný příjem ve smyslu ZDP by šlo.
- (37) Závěr, že se v případě finanční kompenzace z konkurenční doložky skutečně jedná o příjem ze závislé činnosti podle ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP podporuje i znění souvisejícího ust. § 3 odst. 1 ZPVZP, z něhož vyplývá, že vyměřovacím základem *zaměstnance* stran odvodů na veřejné zdravotní pojištění je úhrn jeho příjmů ze závislé činnosti a že zúčtovaným příjmem se pro účely vyměřovacího základu *zaměstnance* rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto *zaměstnavatelem* *zaměstnanci* nebo předáno v jeho prospěch. Za takové peněžité plnění ve smyslu ust. § 3 odst. 1 ZPVZP poskytnuté *zaměstnavatelem* *zaměstnanci* v jeho prospěch lze v návaznosti na výše uvedené zcela jistě pokládat také finanční kompenzaci plynoucí *zaměstnanci* z konkurenční doložky; jde tedy o příjem ze závislé činnosti.
- (38) Příjmy ze závislé činnosti popsané v ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP tak lze v souvislosti s výše uvedeným definovat jako příjmy plynoucí v souvislosti se současným, dřívějším i budoucím výkonem činnosti, z něhož vyvstávají, vyvstávaly nebo budou vyvstávat příjmy podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) až c) ZDP. Příjmem ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP je tedy taktéž příjem fyzické osoby od dřívějšího *zaměstnavatele*, jehož *zaměstnancem* již daná fyzická osoba z hlediska pracovněprávní normy není, tj. příjem, který *zaměstnanec* obdrží až po skončení pracovněprávního vztahu. Stěžejním je v této věci fakt, že žalobkyni plynuly v období od 1. 11. 2017 do 30. 4. 2018 od jejího (dřívějšího)

zaměstnavatele příjmy ze závislé činnosti ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP, nikoli to, že v této době již formálně neexistoval její pracovněprávní vztah s dřívějším zaměstnavatelem. Zákonná úprava nehovoří o tom, že *zaměstnancem* pro účely veřejného pojištění se rozumí osoba, které trvá pracovněprávní poměr se zaměstnavatelem nebo která vykonává nějakou funkci v orgánu obchodní korporace, ale že je to osoba, které od zaměstnavatele plynou nebo by měly plynout příjmy ze závislé činnosti podle ust. § 6 ZDP [srov. ust. § 5 písm. a) ZVZP]. Je přitom nerozhodné, zda se jedná o stávajícího, budoucího či dřívějšího zaměstnavatele; relevantní je, že tento zaměstnavatel vyplácí dané osobě příjem ze závislé činnosti. Lze též podotknout, že ust. § 6 odst. 2 věty první ZDP výslovně stanoví, že *poplatník s příjmy ze závislé činnosti je dále označen jako „zaměstnanec“, plátce příjmu jako „zaměstnavatel“*.

- (39) Městský soud v tomto směru doplňuje, že žalobkyni byla po skončení pracovněprávního poměru ze strany dřívějšího zaměstnavatele vyplácena kompenzace z titulu konkurenční doložky sjednané již ve smlouvě o výkonu funkce ze dne 30. 6. 2014, na jejímž základě byla žalobkyně jmenována do funkce členky představenstva jejího bývalého zaměstnavatele. Příjem z konkurenční doložky tedy evidentně úzce souvisel s ukončeným pracovněprávním vztahem a s odměnami ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. c) ZDP, které žalobkyně za trvání pracovněprávního vztahu pobírala od dřívějšího zaměstnavatele za výkon funkce členky představenstva. Musí se tak jednat o příjem podle ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP. Odkázat lze v tomto směru mj. i na rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2015 č. j. 5 Afs 38/2014-37, v němž je ohledně příjmů ze závislé činnosti mj. uvedeno: *„[c]o se rozumí příjmem majícím souvislost se závislou činností, stanoví zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v § 6 odst. 1, resp. odst. 3. Společné těmto příjmům je úzká a bezprostřední souvislost s výkonem práce, tedy aktivní činností pro zaměstnavatele, popř. určité typově vymezené zvýhodnění poskytnuté zaměstnanci zaměstnavatelem.“*
- (40) Městský soud tedy zastává názor, že pokud žalobkyně v předmětné době pobírala finanční kompenzaci z konkurenční doložky, jejíž podmínky stanovené bývalým zaměstnavatelem ve smlouvě o výkonu funkce plnila, a pobírala příjem ze závislé činnosti, musela být pro účely veřejného zdravotního pojištění a ZDP *zaměstnankyní* ve smyslu ust. § 5 písm. a) ZVZP a osobou se zdanitelnými příjmy (právě ve formě příjmů ze závislé činnosti – konkurenční doložky). Jak již bylo uvedeno, za příjmy generované v souvislosti se současným, budoucím nebo dřívějším výkonem činnosti lze označit např. příjmy, které zaměstnanec obdrží ještě před podpisem pracovní nebo obdobné smlouvy anebo je naopak obdrží dodatečně po skončení pracovněprávního vztahu. Důležitým znakem závislé činnosti není pouze právní základ tohoto vztahu, ale zejména skutečnost, že je daná činnost vykonávána na základě příkazů plátce (zaměstnavatele) a poplatník (zaměstnanec) je povinen těchto příkazů dbát a dodržovat je. Z tohoto důvodu se příjmy podle ust. § 6 ZDP definují jako příjmy ze závislé činnosti. Lze tedy znovu zopakovat, že pokud žalobkyně v daném období plnila pokyny z konkurenční doložky a byla za to dřívějším zaměstnavatelem odměňována, jednalo se o závislou činnost pro jejího dřívějšího zaměstnavatele, tj. o činnost definovanou v ust. § 2 odst. 3 ZVZP jako *zaměstnání* pro účely veřejného zdravotního pojištění. Žalobkyně tedy měla být žalovaným brána jako *zaměstnankyně* ve smyslu ust. § 5 písm. a) ZVZP.
- (41) Z pohledu městského soudu neodůvodňují závěry žalovaného ani jím akcentovaná ust. § 6 ZVZP a § 8 odst. 2 písm. i) ZVZP.

- (42) Podle ust. § 8 odst. 2 písm. i) ZVZP [p]ovinnost zaměstnavatele platit část pojistného za své zaměstnance vzniká dnem nástupu zaměstnance do zaměstnání (§ 2 odst. 3) a zaniká dnem skončení zaměstnání, s výjimkami stanovenými v § 6. Podle ust. § 8 odst. 2 písm. i) ZVZP se sice dále v případě členů orgánů obchodních korporací za den ukončení zaměstnání (§ 2 odst. 3 ZVZP) považuje den skončení výkonu jejich funkce, avšak v návaznosti na poznatky uvedené v předchozích bodech tohoto odůvodnění byla podle názoru městského soudu mechanická aplikace této normy provedená žalovaným bez zohlednění charakteru vyplácené kompenzace a protiplnění žalobkyně ve formě dodržování konkurenční doložky neproporcionální a přepjatě formalistická. Vzhledem k tomu, že žalobkyně až do 30. 4. 2018 plnila pokyny, dané zaměstnavatelem ve smlouvě o výkonu funkce z roku 2014 v rámci konkurenční doložky, a byla za to zaměstnavatelem odměňována, trvala závislá činnost žalobkyně pro daného zaměstnavatele až do 30. 4. 2018, nikoli pouze do 31. 10. 2017, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí. Žalobkyně tedy až do 30. 4. 2018 fakticky vykonávala na základě konkurenční doložky činnost definovanou v ust. § 2 odst. 3 ZVZP, ačkoli formálně již ve funkci členky představenstva nebyla a její pracovněprávní poměr s dřívějším zaměstnavatelem skončil ke dni 31. 10. 2017. Závazky ze smlouvy ze dne 30. 6. 2014, kterou byl předmětný pracovněprávní poměr žalobkyně s dřívějším zaměstnavatelem založen, však byly pro obě smluvní strany aktivní až do 30. 4. 2018.
- (43) V tomto případě nelze bezvýhradně souhlasit ani se závěrem žalovaného, že pro posouzení toho, zda byla žalobkyně pro účely veřejného zdravotního pojištění v rozhodném období *zaměstnankyní*, je rozhodný okamžik výplaty příjmu z konkurenční doložky, přičemž pokud byl tento příjem žalobkyni zaúčtován a vyplacen až po skončení výkonu její funkce [tj. po skončení *zaměstnání* ve smyslu ust. § 8 odst. 2 písm. i) ZVZP], nelze jej považovat za příjem žalobkyně ze závislé činnosti.
- (44) Městský soud přednostně znovu podotýká, že rozhodné je zejména to, že ohledně žalobkyni vyplácené finanční kompenzace se v návaznosti na výše uvedené o zdanitelné příjmy ze závislé činnosti doopravdy jedná. Zdůraznit je nutno též skutečnost, že žalobkyni vznikl nárok na tyto příjmy ze závislé činnosti ve formě kompenzace z konkurenční doložky již na základě smlouvy o výkonu funkce uzavřené dne 30. 6. 2014; právě tento aspekt vzniku nároku na výplatu příjmu ze závislé činnosti, nikoli okamžik výplaty a zúčtování příjmu, je podle městského soudu v této věci primárně relevantní. Nárok na příjem ze závislé činnosti ve formě kompenzace z konkurenční doložky žalobkyni vznikl během zaměstnání z pohledu pracovního práva i ZVZP. Lze také znovu připomenout, že finanční kompenzace žalobkyně z konkurenční doložky úzce souvisí s dřívějším výkonem funkce, ze které žalobkyni v období od 30. 6. 2014 do 31. 10. 2017 plynula odměna podle ust. § 6 odst. 1 písm. c) ZDP. Opět si lze také položit otázku, jakým jiným příjmem podle ZDP by plnění z konkurenční doložky bylo, pokud by se nejednalo o příjem ze závislé činnosti podle ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP.
- (45) Pracovněprávní vztah sice skončil ke dni 31. 10. 2017, ale podle městského soudu nebylo k tomuto dni definitivně ukončeno *zaměstnání* žalobkyně ve smyslu ust. § 2 odst. 3 ZVZP, jelikož závislá činnost žalobkyně, se kterou je zákonná definice *zaměstnání* pro účely veřejného zdravotního pojištění spojena, trvala až do 30. 4. 2018. Na žalobkyni tak bylo i stran časové periody od 1. 11. 2017 do 30. 4. 2018 případné nahlížet jako na *zaměstnankyni* ve smyslu ust. § 5 písm. a) ZVZP, neboť pobírala příjem ze závislé činnosti ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP. Její (z hlediska pracovního práva bývalý) zaměstnavatel žalobkyni

v daném období toto plnění pravidelně vyplácel, a bylo tak adekvátní jej stále pokládat za *zaměstnavatele* žalobkyně ve smyslu ust. § 2 odst. 2 ZVZP.

- (46) Městský soud opakuje, že ačkoli je pravdou, že podle ust. § 8 odst. 2 písm. i) ZVZP se i v případě žalobkyně jako bývalé členky představenstva obchodní korporace za den skončení *zaměstnání* (§ 2 odst. 3 ZVZP) považuje *den skončení výkonu funkce*, byly závěry žalovaného postavené na tomto ustanovení vzhledem k individuálním a specifickým okolnostem případu žalobkyně velmi formalistické. Jak bylo naznačeno, žalovaný toto ustanovení ZVZP aplikoval, aniž by jakkoli zohlednil další stěžejní okolnosti věci, tj. že za žalobkyni již bylo za dané období pojistné na veřejné zdravotní pojištění odvedeno jejím zaměstnavatelem z titulu závislé činnosti (přičemž další zdanitelný příjem podléhající odvodu na veřejném zdravotním pojištění žalobkyně neměla). Formálně již sice ke skončení *zaměstnání* ve smyslu ust. § 8 odst. 2 písm. i) ZVZP došlo, ale fakticky žalobkyně pro svého bývalého zaměstnavatele v předmětném období stále vykonávala činnost ve smyslu ust. § 2 odst. 3 ZVZP a byla za ni podle ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP odměňována jako za činnost závislou. I přes zánik její funkce členky představenstva ke dni 31. 10. 2017 bylo tedy adekvátní žalobkyni až do 30. 4. 2018 pokládat za *zaměstnankyni* ve smyslu ust. § 5 písm. a) ZVZP.
- (47) V tomto směru lze poukázat i na závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 563/11 ze dne 13. 11. 2012, podle nichž mj. *[p]orušením práva na soudní ochranu je aplikace právních předpisů, sice formálně souladná s jejich textem, avšak odhlížející od reálných společenských vztahů. Jestliže obecný soud aplikuje na daný případ právní předpisy sice formálně souladné s jejich textem, avšak odhlédne od reálných společenských vztahů, dopustí se přepjatého formalismu*. Přesně k takovéto formální aplikaci právního předpisu odhlížející od reálných společenských vztahů v této věci podle městského soudu došlo ze strany žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně. Ačkoli nález hovoří o obecných soudech, jeho citované závěry jsou aplikovatelné i na rozhodovací činnost správních orgánů.
- (48) Tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výše zmíněné okolnosti tohoto případu nezohlednil, porušil i své povinnosti vyplývající z ust. § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 správního řádu.
- (49) Jak naznačila žalobkyně v podané žalobě, žalovaný nedostál povinnosti rozhodnout v souladu s veřejným zájmem a okolnostmi daného případu. Veřejný zájem na realizaci zákonných odvodů již byl v případě žalobkyně naplněn; odvody byly za žalobkyni v předmětném období realizovány jejím zaměstnavatelem z finanční kompenzace z konkurenční doložky a žalobkyně jinými příjmy podléhajícími odvodu v dané době nedisponovala. Duplicitní odvádění pojistného z titulu samoplátce v případě, kdy již byl odvod pojistného za danou osobu a dané období realizován zaměstnavatelem z titulu *zaměstnání* (§ 2 odst. 3 ZVZP) a závislé činnosti, a kdy daná osoba jiný zdanitelný příjem podléhající odvodu nemá, podle městského soudu ve veřejném zájmu není. Skutečnost, že žalovaný dostatečně nezohlednil specifické okolnosti případu a trvající závislou činnost žalobkyně z konkurenční doložky, již byla výše rozebírána.
- (50) Žalovaný nesplnil ani svou povinnost ve správním řízení *pečlivě přiblížnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci* (§ 50 odst. 4 správního řádu). Ze správního spisu je nesporné, že žalobkyně byla v předmětném období toliko příjemkyní kompenzace z konkurenční doložky sjednané dne 30. 6. 2014 ve smlouvě o výkonu funkce a že za ni byly ze strany zaměstnavatele z této kompenzace realizovány odvody na veřejné

zdravotní pojištění z titulu závislé činnosti. Doloženo bylo také to, že žalobkyně v daném období plnila pokyny svého zaměstnavatele, obsažené ve smlouvě o výkonu funkce z roku 2014 v rámci konkurenční doložky a že za splnění těchto pokynů byla zaměstnavatelem odměňována ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP (viz výplatní pásky, smlouva o výkonu funkce a vyjádření zaměstnavatele, obsažené ve správním spisu). Žalovaný měl podle městského soudu k těmto prokázaným skutečnostem širěji přihlédnout a přistoupit při jejich vědomí k vrácení přeplatku pojistného na veřejném zdravotním pojištění ve výši 7 911,- Kč a penále ve výši 281,- Kč, zaplaceného žalobkyní z titulu samoplátce za období od 1. 11. 2017 do 31. 3. 2018.

- (51) Dále městský soud konstatuje, že podle ust. § 6 ZVZP musí zaměstnavatel odvést pojistné i z příjmu, který bývalému zaměstnanci zúčtoval po skončení zaměstnání (pokud se tento příjem zahrnuje do vyměřovacího základu, což neplatí například pro odstupné). Městský soud v tomto ohledu dále uvádí, že peněžité protiplnění za vykonanou práci či jinou formu závislé činnosti se standardně vyplácí zpětně za měsíc, ve kterém byla práce vykonána (srov. např. § 141 odst. 1 zákoníku práce), a to v měsíci následujícím: proto ač zaměstnání ve smyslu ZVZP jako takové již skončilo, musí ještě zaměstnavatel bývalému zaměstnanci zaplatit mzdu, funkční požitek nebo jinou formu příjmu za poslední měsíc, kdy zaměstnání ještě trvalo, a odvést z tohoto příjmu i pojistné na zdravotní pojištění. V případě žalobkyně toto ustanovení směřuje až na období měsíce května 2018, během něhož byla ve prospěch žalobkyně zúčtována a vyplacena poslední část finanční kompenzace z konkurenční doložky za duben 2018. Z této poslední kompenzační výplaty bylo nutno zákonné odvody rovněž realizovat i přesto, že *zaměstnání* žalobkyně ve smyslu ust. § 2 odst. 3 ZVZP fakticky skončilo již ke dni 30. 4. 2018, kdy zanikla smluvní povinnost zaměstnavatele vyplácet žalobkyni kompenzaci z konkurenční doložky.
- (52) Závěrem městský soud poukazuje i na časové hledisko tohoto případu související s ust. § 10 odst. 1 písm. i) ZVZP, podle něhož *[z]aměstnavatel je povinen nejpozději do osmi dnů od vzniku skutečnosti, která se oznamuje, provést u příslušné zdravotní pojišťovny oznámení o: a) nástupu zaměstnance do zaměstnání (§ 2 odst. 3) a jeho ukončení*. Zaměstnavatel žalobkyně ukončení *zaměstnání* (§ 2 odst. 3 ZVZP) správnímu orgánu prvního stupně oznámil až dne 6. 4. 2018, tj. v posledním měsíci, kdy měla žalobkyně na základě smlouvy o výkonu funkce nárok na kompenzaci z konkurenční doložky. Ačkoli bylo ukončení *zaměstnání* (§ 2 odst. 3 ZVZP) zaměstnavatelem formálně datováno ke dni 31. 10. 2017, také tento faktor oznámení ukončení *zaměstnání* (§ 2 odst. 3 ZVZP) žalobkyně až dne 6. 4. 2018 z časového hlediska logicky zapadá do závěru městského soudu, že žalobkyně byla *zaměstnankyní* ve smyslu ust. § 5 písm. a) ZVZP fakticky až do 30. 4. 2018, neboť do této doby plnila povinnosti stanovené zaměstnavatelem v konkurenční doložce a zaměstnavatel ji za to odměňoval vyplácením příjmu ze závislé činnosti ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. d) ZDP.
- (53) K argumentaci žalovaného popsané v bodu 9. tohoto odůvodnění městský soud dodává, že příjmy z nájmu v případě žalobkyně není na místě zmiňovat; žalobkyně měla v dané době zdanitelné příjmy toliko ze závislé činnosti a byla pojištěncem pouze podle ust. § 5 písm. a) ZVZP. Osoby generující příjem z nájmu bytu by byly naproti tomu typicky spíše pojištěnci ve smyslu ust. § 5 písm. b) ZVZP, tj. osoby samostatně výdělečně činné v tomto odvětví, eventuálně pojištěnci podle ust. § 5 písm. c) ZVZP (pokud by nebyl pronájem nemovitostí předmětem jejich samostatné výdělečné činnosti a tito pojištěnci by navíc neměli žádný příjem ze závislé činnosti a pojistné za ně neodváděl stát).

- (54) Souhlasit lze také s názorem žalobkyně, že stanovisko Ministerstva zdravotnictví, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, není závazným právním předpisem, takže zmíněný odkaz není právně relevantní. Toto stanovisko by navíc vzhledem k výše uvedenému nebylo souladné se smyslem a účelem zákonné úpravy. Podrobnějšímu přezkumu pak toto stanovisko nemohlo být podrobeno, neboť není obsahem správního spisu a není v napadeném rozhodnutí ani nikterak blíže označeno. Polemizovat tedy lze také s tím, zda bylo možno tento nespecifikovaný dokument vůbec považovat za podklad napadeného rozhodnutí, když s ním žalobkyně ani nebyla seznámena (srov. § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož mj. *[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*). Tyto případné nedostatky však již nebyly předmětem podané správní žaloby a tato úvaha městského soudu je spíše nad rámec soudního přezkumu.
- (55) S ohledem na výše uvedené dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná a podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného bez jednání rozsudkem, jelikož skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise, přičemž z podkladů shromážděných ve správním spise naopak vyplývá, že žádosti o vrácení přeplatku pojistného a penále mělo být vyhověno, neboť toto pojistné bylo za žalobkyni za předmětné období řádně uhrazeno ze strany jejího dřívějšího zaměstnavatele z titulu závislé činnosti. Žalobkyně byla postupem žalovaného zkrácena na svých právech a došlo k bezdůvodnému dvojímu odvodu zdravotního pojištění za totožnou osobu a totožný časový úsek, ačkoli k tomuto postupu nebyly splněny zákonné předpoklady dané ust. § 13 ZPVZP. Za situace, kdy pojistné na veřejné zdravotní pojištění bylo za žalobkyni za období od 1. 11. 2017 do 31. 3. 2018 odvedeno z titulu závislé činnosti a žalobkyně neměla v této době jiné zdanitelné příjmy podléhající odvodu na pojistném, než právě ty ze závislé činnosti, nebylo případné žalobkyni evidovat také jako samoplátce pojistného podle ust. § 3b ZPVZP a požadovat na ní úhradu pojistného na veřejné zdravotní pojištění duplicitně i z tohoto titulu.
- (56) Podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. městský soud věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž se bude žalovaný v návaznosti na závěry obsažené v tomto rozsudku znovu zabývat žádostí žalobkyně o vrácení přeplatku na duplicitně zaplaceném pojistném včetně penále, které bylo žalobkyni vyměřeno za nezaplacení zdravotního pojištění z titulu samoplátce za období od 1. 11. 2017 do 31. 3. 2018.
- (57) Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vázán právním názorem, který městský soud v tomto rozsudku vyslovil.

VI. Posouzení nákladů řízení

- (58) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Žalobkyně uhradila soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč za žalobu. Z důvodu, že žalobkyni zastupoval v řízení o žalobě na základě plné moci advokát, byla dále připočtena odměna za jím poskytnuté tři úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, sepsání a podání repliky k vyjádření žalovaného) v hodnotě 3 100,- Kč za jeden úkon [viz ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách

advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. K tomu je nutno připočíst paušální částku 900,- Kč (3 x 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Z důvodu, že je uvedený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 2 142,- Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen uhradit žalobkyni ve výše uvedené lhůtě do rukou jejího zástupce na nákladech řízení o žalobě částku ve výši 15 342,- Kč.

Poučení:

Proti rozsudku krajského (v tomto případě městského) soudu jako soudu správního lze podat kasační stížnost.

Kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. listopadu 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu